

Γράφει ο Θεολόγος-Εκκλησιαστικός Ιστορικός-Νομικός κ. Ιωάννης Ελ. Σιδηράς

**ΤΟΙΣ ΕΝ ΜΟΣΧΑ ΡΑΣΟΦΟΡΟΙΣ
ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΠΕΙΘΗΝΙΩΣ ΠΟΛΗΓΕΤΟΥΜΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΞΩΝΗΜΕΝΟΙΣ
ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙΣ ΑΥΤΗΣ**

**Η ΠΡΩΤΟΘΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΜΗΤΗΡ ΑΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
«ΕΙΣ ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΛΕΙ» ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΔΙΑΚΟΝΙΚΩΣ
ΚΕΝΟΥΤΑΙ «ΙΝΑ ΩΣΙΝ ΕΝ»**

**Ο ΑΟΙΔΙΜΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΕΡΩΝ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΜΕΛΙΤΩΝ
ΣΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΟΡΑΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΤΗΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΩΝ**

- Εάν οι αοίδιμοι Οικουμενικοί Πατριάρχες Ιωακείμ Γ΄ και Αθηναγόρας Α΄ έθεσαν τον θεμέλιο λίθο για τη σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου, ο σοφός και συνετός Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μελίτων (1913-1989) υπήρξε ο απαραίτητος διάκονος του οράματος αυτού και ο ακατάβλητος υπέρμαχος της Πανορθόδοξου Ενότητας, η οποία αποτελεί το «ανυποκρίτως μέγα ζητούμενο» σε εποχές πειρασμικής εξάρσεως του αντιεκκλησιολογικού και διχαστικού εθνοφυλετισμού ενίων.
- Οι Εισηγητικοί Λόγοι του Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος στις τέσσερις Πανορθόδοξες Διασκέψεις (1961-1968) αποτελούν μνημειώδη κείμενα αφυπνίσεως της κοινής των Πανορθόδοξων Συνειδήσεως και αμετάθετες ιερές παρακαταθήκες για την ιερή ευθύνη των κατά τόπους Ορθόδοξων Εκκλησιών προς τους ανθρώπους της κάθε εποχής που αναζητούν την Αλήθεια στο Πρόσωπο του Χριστού.
- Τοις μετά Προσωπείου και απατηλής φενάκης δολίως προφασιζόμενοι και ενδομύχως πονηρά, μάταια και ψευδή διαλογιζόμενοι ένεκα του αντιεκκλησιολογικού διχαστικού εθνοφυλετισμού και της ματαιοδόξου μωροφιλοδοξίας περί την χωροταξία εδρών και θρόνων...

Η Μητηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Πρωτεύθυνος και Πρωτόκλητος Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως «εν τη οφειλετική μερίμνη αυτής ως Προκαθημένης» και Πρωτοθρόνου στη χορεία των κατά τόπους Ορθόδοξων Εκκλησιών ουδέποτε εγκατέλειψε «ένεκα ακηδίας» τον σπόρο, τον οποίο έσπειρε ο αοίδιμος Μέγας Οικουμενικός Πατριάρχης Ιωακείμ Γ΄ (†1912) με την κατά το έτος 1902 Εγκύκλιό του προς όλες τις Ορθόδοξες ανά την υφήλιο Εκκλησίες αποβλέποντας στην ουσιαστική, «έργοις και ου μόνον λόγοις», πραγμάτωση της Πανορθόδοξου Ενότητας και παρουσίας της Ορθοδοξίας «εν μια φωνή» στον σύγχρονο κόσμο. Τουναντίον, το μαρτυρικό και καθαγιασμένο Οικουμενικό Πατριαρχείο εκαλλιέργησε κατά τις επόμενες δεκαετίες την ιδέα της συγκλήσεως

Πανορθόδοξου Συνόδου και τούτο ακόμη περισσότερο εντατικά και συντονισμένα μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν μάλιστα ανήλθε στον Οικουμενικό Θρόνο ο από Αμερικής, μέγας οραματιστής και κήρυκας της Πανορθόδοξου Ενότητας, αοίδιμος Οικουμενικός Πατριάρχης Αθηναγόρας ο Α΄ (1948-1972), ο οποίος δια της Πατριαρχικής Εγκυκλίου του κατά το έτος 1951 επρότεινε την επανακατάρτιση του καταλόγου των θεμάτων που επρόκειτο να συζητηθούν στην μέλλουσα να συνέλθει Αγία και Μεγάλη Σύνοδο λόγω των πολλών εν τω μεταξύ υπό την ροπήν των νέων περιστάσεων προκυψάντων ζητημάτων.

Εάν όμως ο πολύς Πατριάρχης Αθηναγόρας ο Α΄ έθεσε τις υγιείς εκκλησιολογικές και κανονικές βάσεις για την σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης ή άλλως καλουμένης Πανορθόδοξου Συνόδου, ωστόσο εκείνος που καλλιέργησε και εμβάθυνε το όραμα αυτό μεταξύ των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών ήταν ο βαθύνους και μέγας εν σοφία και συνέσει αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων (1913-1989), ο οποίος εσφράγισε ανεξίτηλα και καταλυτικά τις συνεδρίες των τεσσάρων Πανορθόδοξων Διασκέψεων [Α΄ Ρόδος (1961), Β΄ Ρόδος (1963), Γ΄ Ρόδος (1964) και Δ΄ Σαμπεζύ της Γενεύης (1968)], στις οποίες οι εκπρόσωποι των κατά τόπους Ορθοδόξων Πατριαρχείων και Αυτοκεφάλων Εκκλησιών εργάστηκαν αόκνως για την πραγμάτωση του οράματος της Πανορθόδοξου Ενότητας και την προετοιμασία της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου των Ορθοδόξων.

Ο Οικουμενικός Θρόνος αφού προκαταρκτικώς εισηγήθηκε την εγκατάλειψη του νεολογισμού περί της συγκλήσεως «Προσυνόδου», συνεκάλεσε τις τέσσερις Πανορθόδοξες Διασκέψεις στις οποίες παρήχθη σημαντικό και πολύτιμο έργο για την προετοιμασία της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου. Κατά δε την Δ΄ Πανορθόδοξη Διάσκεψη στη Γενεύη (1968) ο Πρόεδρος αυτής, Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων εισηγήθη την ονομασία «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της κατ' Ανατολάς Ορθοδόξου Εκκλησίας» και ετονίσθη ότι βαίνουμε πλέον προς Οικουμενική Σύνοδο της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Ο εμφιλόσοφος, συνετός και εμπειρότατος περί τα διορθόδοξα φλέγοντα ζητήματα Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων στην Β΄ Πανορθόδοξη Διάσκεψη στην Πατριαρχική Νήσο Ρόδο, κατά τον Σεπτέμβριο του 1963, στον Προσφωνητήριο Λόγο του προς τον Μητροπολίτη Ρόδου Απόστολο, ανέφερε μεταξύ άλλων ότι: «... η Ορθοδοξία εν συντονισμό απεργάζεται μεν την εαυτής οικοδομήν και αύξησιν εν Κυρίω, πιστή δε εις εαυτήν, ως έκφρασις και βίωσις του ακραιφνούς χριστιανικού πνεύματος, αναζητεί τους τρόπους και τα μέσα, δι' ων θα θέση τους θησαυρούς αυτής, θησαυρούς της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, εν πολλώ φόβω Θεού και βαθεία συναισθήσει της αγίας ευθύνης αυτής, και προσευχή και ταπεινώσει, προ παντός δε αγάπη πολλή, εις την διακονίαν της χριστιανοσύνης καθόλου, εις την υπηρεσίαν πάντων των επί γης ανθρώπων, Χριστόν καταγγέλουσα και καταλλαγήν ευαγγελιζομένη και εργαζομένη...».

Ο Χαλκηδόνας Μελίτων στον Προσφωνητήριο Λόγο του επί τη ενάρξει των εργασιών της Β΄ Πανορθόδοξου Διασκέψεως, ο οποίος αποτελεί μνημειώδες κείμενο αφυπνίσεως της κοινής των Πανορθόδοξων Συνειδήσεως, υπογραμμίζει με έμφαση: «... ότι η Εκκλησία, μακράν πάσης εν αισθήματι αυταρκειάς και αυταρεσκειάς φυγής εκ των περί αυτήν αναγκών και αιτημάτων, ευρίσκεται εν συνεχεί επαφή προς την περί αυτήν πραγματικότητα ενός κόσμου αγωνιώντος δια την ενότητα και την ειρήνην, δια τον ορθόν πνευματικόν προσανατολισμόν, αγωνιώντος να ίδη προβαλλόμενον και κηρυττόμενον Χριστόν, αλλ' ουχί μεμερισμένον. Ουδέ αγνοεί η Εκκλησία, ότι η αγωνία αύτη του κόσμου είναι αγωνία του Χριστού.

Εξ ετέρου, ουδόλως διαφεύγει την προσοχήν της Εκκλησίας το γεγονός ότι το Ορθόδοξον πλήρωμα απανταχού διατελεί εν πολλή προσδοκία πρωτοβουλιών και χειρονομιών και έργων, εις απάντησιν των μεγάλων της εποχής ημών, πρωτοβουλιών μεγάλης χριστιανικής πνοής, αξιών του ακραιφνούς Ορθοδόξου φρονήματος και των μεγάλων ημών παραδόσεων...».

Επιπρόσθετα στο κυρίως κείμενο της εισηγήσεώς του κατά τις συνεδρίες της Πανορθόδοξου Διασκέψεως θέτει ενώπιον των μελών αυτής, την μεγάλη αποστολή και ιερή ευθύνη την οποία έχει η Ορθοδοξία: «... να καταστή αποφασιστικώς ειρηνοποιός και εποικοδομητικός παράγων εν τω Χριστιανικώ κόσμω και Άγγελος ευδοκίας και Ειρήνης μεταξύ πάντων των επί γης ανθρώπων. Προς εκπλήρωσιν της αγίας ταύτης αποστολής αυτής, δια την οποίαν υπάρχει πολλή προσμονή εν τω κόσμω, η Ορθοδοξία είναι ανάγκη ηνωμένη να αναλαμβάνη εντόλμως γενναία πρωτοβουλίας και αντί της θέσεως του θεατού και του αναμένοντος ή δεχομένου πρόκλησιν, να αναλαμβάνη την θέσιν του ενεργούντος και καλούντος...».

Με αδιάβλητο πάθος αγωνίας και φλογερής μέριμνας για τα όσα απασχολούν και προβληματίζουν τον σύγχρονο άνθρωπο, ο οποίος αναζητά απαντήσεις από την Εκκλησία, ο Χαλκηδόνος Μελίτων στον Προσφωνητήριο Λόγο του επί τη ενάρξει των εργασιών της Γ΄ Πανορθόδοξου Διασκέψεως (Ρόδος, 1964) διακηρύττει την Ευαγγελική αλήθεια ότι η Εκκλησία είναι σώμα Χριστού και ζωή εν Χριστώ που υπερνικά την φυσική νομοτέλεια του χωροχρόνου. Η δε ενότητα της Εκκλησίας είναι οντολογική προϋπόθεση για την συγκρότησή της σε όντως σώμα Χριστού όπου η αγάπη καταργεί διαχωρισμούς, διαιρέσεις και σχίσματα. Στο πλαίσιο αυτό, ο σοφός και οραματιστής Ιεράρχης γράφει χαρακτηριστικά: «Υμείς εστέ σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους». Προς τα σχίσματα, τας διακρίσεις, την στάσιν και διαίρεσιν, την απομόνωσιν, τον ναρκισσισμόν, την υπερηφάνιαν, και μάλιστα την πνευματικήν υπερηφάνιαν, την προσφιλεστέραν αυτήν χώραν του εωσφόρου, την έλλειψιν ανοχής, κατανοήσεως, συμπαθείας και αγάπης, ρίπτει το φέγγος και το πυρ και μεταδίδει το θεϊόν ρίγος της αποκαλυπτικής αυτής αλήθειας ο Απόστολος των εθνών. Η Εκκλησία είναι σώμα Χριστού. Το αναστάν, το ζων, το άφθαρτον σώμα του Χριστού, παρόν και κινούμενον εν τω κόσμω τούτω της φθοράς και του θανάτου, ανάστασιν και ζώήν και αφθαρσίαν χαριζόμενον.

Δεν είναι η Εκκλησία απλώς ένα γεγονός της ιστορίας, δεν είναι απλώς και μόνον ένας θεσμός θεοϊδρυτος μεν, αλλά στατικός. Δεν είναι ένας νεκρός κανών πίστεως και βίου. Είναι πλέον τούτων. Είναι το δυναμικόν της ιστορίας. Είναι ζωή. Η Εκκλησία είναι ζωή. Είναι Σώμα Χριστού, και το κύριον και δεσπόζον χαρακτηριστικόν του Αναστάντος σώματος του Χριστού είναι ζωή άφθαρτος. Και ημείς οι ανήκοντες εις την Εκκλησίαν; Ακριβώς, ημείς είμεθα σώμα Χριστού... Δεν ανήκομεν απλώς εις ένα θρήσκευμα μόνον, δεν ακολουθούμεν απλώς μίαν έξοχον βιοθεωρία, αλλά είμεθα εμπλεγεμένοι εις την μεγάλην περιπέτειαν του σώματος του Χριστού, εις την μεγάλην υπόθεσιν της μέχρι των εσχάτων παρατεινομένης εν τη ιστορία ζωής του Χριστού...».

Αναφερόμενος ο Ιεράρχης στον μεγαλύτερο κίνδυνο που αντιμετωπίζει η Εκκλησία στη σύγχρονη εποχή γράφει χαρακτηριστικά: «... διωγμός και μάχαιρα και πυρ και μαρτύριον δεν είναι οι κίνδυνοί της. Δια τούτο τα νέφη των μαρτύρων της είναι ο θρίαμβός της, είναι η πλέον εύγλωττος μαρτυρία της ζωτικότητός της. Ουδέποτε η κατακόμβη υπήρξεν απειλή της Εκκλησίας και ουδέποτε η Εκκλησία είναι ισχυροτέρα ή όταν είναι έτοιμη να κατέλθη, ανά πάσαν στιγμήν, εις την κατακόμβη, ως ο κόκκος του σίτου ο πίπτων εις την γην και υφαίνων τον στάχυν και ζυμών τον άρτον της ζωής...».

Αλλαχού κείται η μεγάλη απειλή της Εκκλησίας. Εις την απόσπασίν της από της αισθήσεως της ζωής, εις την νέκρωσιν της συνειδήσεως ότι είναι ζων σώμα Χριστού, εις την διάστασιν και την διαίρεσιν των μελών της, εις τα έριδας και τα σχίσματα, εις την άρνησιν της ανάγκης της αλληλοεξαρτήσεως και αλληλοσυμπληρώσεως, εις την εξάρθρωσιν.

Η μεγάλη απειλή της Εκκλησίας είναι όταν αυτή καταφεύγει εις την κινδυνώδη ασφάλειαν της στατικότητας, και αγνοούσα τον θεμελιώδη σωτήριον, αλλά και αμείλικτον νόμον της ζωής δι' ανανέωσιν, αρνείται να επανέλθη εις το υπερών της Πεντηκοστής, εις την ανανέωσιν εν τω Πνεύματι, εις ανασύνταξιν, εις αναδιάρθρωσιν του σώματος, και ούτως εις την ομαλήν λειτουργίαν του, εις την αύξησίν του και την επιβίωσίν του...».

Ο Χαλκηδόνης Μελίτων ως μέγας «ανατόμος και ψυχογράφος» των αντιδράσεων των ανθρώπων, ενθέρμων ζηλωτών και χλιαρώς αδιαφορούντων, στο εγχείρημα της Εκκλησίας να «ενοποιεί τα διεστώτα» δίδοντας εν αγάπη την μαρτυρία της αποκεκαλυμμένης Αληθείας, της εν Χριστώ σώζουσας πίστεως και προς τους πεπλανημένους, γράφει χαρακτηριστικά: *«Οι Ορθολογισταί, οι σκεπτικισταί, οι απαισιόδοξοι, οι έχοντες απλώς και γνώσιν και πίστιν και ηρωικήν διάθεσιν, θα προσηλώσουν τα βλέμματά των εις τον τεράστιον όγκο των διαφορών των Εκκλησιών και όχι εις τον πέραν αυτών πελώριον Χριστόν, θα απογοητευθούν και με θλίψιν θα αποχωρήσουν. Οι ασταθείς, οι ανειλικρινείς, οι κάπηλοι των ιερωτάτων ιδεωδών της ενότητος και της ειρήνης, θα μειδιάσουν, θα αντιδράσουν και θα απέλθουν και ενώπιον του ακατέργαστου όγκου των διαφορών, θα μείνη μόνη η αγάπη και υπομένουσα θα επιμείνη...».*

Στο κείμενο της κυρίας εισηγήσεώς του κατά τις επίσημες εργασίες της Γ΄ Πανορθοδόξου Διασκέψεως ο φαναριώτης Ιεράρχης καλεί και προσκαλεί άπαντα τα μέλη τα εκπροσωπούντα τις κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες να επιλέξουν το θάρρος αντί της δειλίας, την εν Χριστώ ταπείνωσιν αντί της αυταρέσκου και εωσφορικής υπερηφανείας, την προσευχή αντί του Ορθολογισμού, την αγάπη αντί της μισαλλαδοξίας και των προκαταλήψεων, προκειμένου μέσα από την αρραγή εν Χριστώ ενότητα των Πανορθοδόξων να επιτευχθεί η προσέγγισις των λοιπών χριστιανικών ομολογιών και η ανακάλυψις «εν των προσώπω του άλλου, του «αδελφού», υπέρ ου ωσαύτως Χριστός απέθανεν».

Στο πλαίσιο τούτο ο Χαλκηδόνης Μελίτων φιλαδέλφως ως Ιεράρχης της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας προτρέπει τους εκπροσώπους και των λοιπών αδελφών και θυγατέρων κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών: *«Εν τη αναμετρήσει του μήκους της ενώπιον ημών διανοιγομένης οδού και των επιπροσθουσών δυσχερειών, ουδόλως πρέπει να αποδειλιάσωμεν. Αντιθέτως, δέον να οπλισθώμεν δι' αγάπης, υπομονής, ταπεινοφροσύνης και συνέσεως και ούτω να διανύσωμεν την οδόν του Χρέους, έχοντες υπ' όψει ότι αφετηρία δια την επίλυσιν των διαφορών ημών είναι η αγία κοινή κληρονομία πίστεως και παραδόσεως, το άγιον κοινόν κτήμα της μυστηριακής ζωής της Εκκλησίας, της ζωής του αναστασίμου σώματος του Χριστού. Εν τω έργω ημών, εις κοινήν διάθεσιν απόκεινται, Κοινά Κτήματα, τα Θεολογικά κατηγορήματα της Αγίας Γραφής, των Αποστόλων, της κοινής Ιεράς Παραδόσεως, των Πατέρων, τα Εκκλησιολογικά κατηγορήματα των Οικουμενικών Συνόδων της αδιαίρετου Εκκλησίας...».*

Κατά την κρίσιμη και κομβικής σημασίας έναρξιν των εργασιών της Δ΄ Πανορθοδόξου Διασκέψεως, η οποία συνήλθε στη Γενεύη, κατά το έτος 1968, και στο εκεί Ορθόδοξο Κέντρο του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ο Χαλκηδόνης Μελίτων εκφώνησε ομιλία, η οποία αποτελεί διαχρονικώς μνημειώδες κείμενο, λίαν επίκαιρό κατά τις εντόνους πειρασμικές

ημέρες μας, διά του οποίου ο ακατάβλητος Φαναριώτης Ιεράρχης θέτει «τον δάκτυλον επί τον τύπον των ήλων» αναφερόμενος στην ιερή ευθύνη της Εκκλησίας να «κενωθεί εν Χριστώ», «κατά πάντα και δια πάντα, εν πάσι», να ανοιχθεί ουσιαστικά και όχι τυπολατρικά στον κόσμο και να ενθρονιστεί μέσα στις καρδιές των ανθρώπων, όπου κυριαρχεί όχι η «Ειρήνη του Θεού» αλλά η βία σε όλες τις μορφές της.

Ο Χαλκηδόνας Μελίτων με την θεόπνευστη αυτή ομιλία του συνεγείρει την κοινή των Πανορθόδοξων συνείδηση, καθώς και του λοιπού χριστιανικού κόσμου, προκειμένου να αναληφθεί η πρωτοβουλία της εκ της Εκκλησίας και δια της Εκκλησίας εκκλησιαστικοποίηση ολόου του κόσμου εν Αγίω Πνεύματι. Μεταδίδει ένα «Μήνυμα φωτός και ελπίδος», το οποίο εδράζεται στην αλήθεια ότι η Εκκλησία του Χριστού είναι ζωή και ως ζωή προσφέρεται για να ζήσει ο κόσμος, που βιώνει τον οντολογικό αυτομηδενισμό του.

Γράφει ο Θεόφρων Χαλκηδόνας Μελίτων μεταξύ άλλων και τα εξής: «...Η Εκκλησία συνέρχεται. Η ιδική σας Εκκλησία συνέρχεται, δια να αντιπαρατάξη εις την έσχατην ένδειαν, αυτής της τραγικής στιγμής του κόσμου, ήτοι εις την άλογον βίαν, την αναρχικήν, την καταλυτικήν, την φονικήν, την απέλπιδα, μίαν άλλην βίαν, την βιαίαν ορμήν του Αγίου Πνεύματος, την άναρχον, την δημιουργικήν, την συντηρητικήν και τελεσιουργικήν των πάντων βίαν και δύναμιν.

Προς τούτο συνηθοίσθημεν εδώ. Προς τούτο, την αγίαν ταύτην και μεγάλην εορτήν της Πεντηκοστής, από περάτων της κατ' Ανατολάς Ορθοδοξίας, συγκροτούμεν εν τω Ορθόδοξω τούτω Κέντρω του Οικουμενικού Πατριαρχείου συνάντησιν διορθόδοξον, δια να συμμερισθώμεν την αγωνίαν σας και δια να σας δώσωμεν μίαν απάντησιν, την οποίαν σας οφείλομεν.

Σεις ζητείτε σωτηρίαν και ασφάλειαν και άρτον επαρκή και ειρήνην. Και ημείς; Ημείς θεολογούμεν και συζητούμεν και εν ακαδημαϊκή μακαριότητα και αλύτρωτοι από τα δεσμά ενός αρτηριοσκληρωτικού πνευματικού παρελθόντος, ενός ανεδαφικού νεοφανατισμού, μιας ασυγγνώστου νεομισαλλαδοξίας, έξω πάσης πραγματικότητας, μακράν πάσης επαφής προς τα ζέοντα προσωπικά προβλήματά σας, ανίδεοι των επερχομένων, συμβιβαζόμεθα με κάθε κατάστασιν, συμμαχούμεν με κάθε είδους βίαν και πολλάκις την ευλογούμεν, και πορευόμεθα ως αν ήτο χθες. Αλλ' η χθες προ πολλού παρήλθεν. Ούτε καν την σήμεραν ζώμεν σήμεραν. Μας προέλαβεν η μεθαύριον. Είναι απέλπιδα τα κτυπήματα εις την θύραν της Εκκλησίας.

Τα ηκούσαμεν. Και αφυπνίσθημεν. Και ήλθομεν προς σας. Αν δεν ηρχόμεθα. Αν δεν ανηρχόμεθα ως Εκκλησία, προς την πραγματικότητα του Θεού. Αν δεν κατηρχόμεθα προς την πραγματικότητα της εικόνας Του, του ανθρώπου, και του κόσμου Του αυτής της στιγμής, δεν θα ήμεθα Εκκλησία. Θα ήμεθα μία ένδοξος, ίσως θαυμαστή, ιστορική πραγματικότητα, αλλά παρελθοντολογία και μόνον.

Ενώ η Εκκλησία είναι ζωή, είναι η πάντοτε σήμεραν εν τη ατέρμονι εκτάσει της αιωνιότητος.

Και ημείς οι πνευματικοί οδηγοί σας, οι ιερείς και οι θεολόγοι, οι αίροντες τον σταυρόν και την ευθύνην της Εκκλησίας, αντί να τελειώσωμεν την γνώσιν ημών και να σοφίσωμεν την μωρίαν ημών εν τη Σοφία του Χριστού, και κλεισμένοι εις τα κρησφύγετά μας, ωχυρομένοι εις τα οχυρά μας, περί τα λεξίδια ασχολούμενοι, άνευ Πνεύματος και Πνοής, εψεύσθημεν ενώπιόν σας και σας ηπατήσαμεν, και σας είπομεν, και εξακολουθούμεν να σας λέγωμεν, ότι το Πνεύμα το Άγιον εσταμάτησεν εις τον Όγδοον αιώνα, ότι έκτοτε δεν δύναται να συνέλθη Οικουμενική Σύνοδος, ότι εστείρευσεν η Χάρις του Θεού, η τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα

αναπληρούσα, και ότι το ζωοποιούν και το αποφασίζουν τελικώς είναι η ιδική μας αρετή, αυτό το ράκος της αποκαθιμένης, και επειδή το στοιχείον τούτο δεν υπάρχει εντελές εις άλλους μεν σαρκικώς, εις άλλους δε πνευματικώς, ο Θεός και Πνεύμα το Άγιον συνεταυτίσθησαν, λοιπόν, μετά των απεργών, και οι Πατέρες και το Πνεύμα των Πατέρων εσταμάτησεν εσαεί εις τον Ογδοον αιώνα.

Ο νοσηρός και εωσφορικός ευσεβισμός και η αρετολογία μας, η επίκληρος, η ανθρωπίνη, ήρθη υπέρ την δύναμιν του Χριστού και του εν αυτώ αναπαυομένου Παναγίου Πνεύματος, του ποιούντος τους αλιείς Θεολόγους και τελειούντος τους Ιερείς.

Και λοιπόν, Εκκλησία δεν υπάρχει.

Δεν το είπατε σεις. Το είπομεν ατυχώς, ημείς, οι Ιερείς και οι Θεολόγοι. Και σεις απηλίπισθητε. Και προσεφύγατε εις την βίαν, την φονεύουσαν τυφλώς πάσαν αξίαν αδιακρίτως, δια να διαλυθήτε εν αυτή, και δι' αυτής να διαλύσητε τον κόσμον. Αλλ' ο κόσμος και εις έκαστος εξ ημών, ως μοναδικόν και ανεπανάληπτον Πρόσωπον, είμεθα του Θεού. Και ο Θεός ζη. Και η Εκκλησία Του ζη. Και ο κόσμος και υμείς ζήσεσθε.

Το Πνεύμα το Άγιον επανέρχεται εν πυρίναις γλώσσαις. Και καίει και καθαίρει. Και φωτίζει και οδηγεί. Η βία του είναι υπέρ την σκοτεινήν βίαν του κόσμου τούτου. Εις το σημείον τούτο ευρισκόμεθα, της διασταυρώσεως της τυφλής βίας του κόσμου και της φωτιστικής βίας του Αγίου Πνεύματος. Είμεθα εις το σημείον της εν Αγίω Πνεύματι Χριστιανικής ανακαινίσεως. Εκεί η Εκκλησία πορεύεται. Αυτή είναι η απόφασίς της.

Αλλ' ότε του πυρός τας γλώσσας διένειμεν, όχι μόνον ανεκαίνισεν και εις Ενότητα Πάντας Εκάλεσε. Και αυτή είναι επίσης απόφασις της Εκκλησίας: Η Ενότης.

Ανακαίνισις και Ενότης, ιδού το θέλημα του Θεού, δια μέσου της ημετέρας αχλύος, φωτεινόν και φλέγον προβάλλον. Ιδού η απόφασις της Εκκλησίας. Ιδού η απάντησις της Εκκλησίας εις την αγωνίαν του κόσμου.

Ιδού, διατί είμεθα εδώ. Δια την ανακαίνισιν και την Ενότητα της Εκκλησίας του Χριστού επί της γης. Προσευχηθήτε μαζί μας, να κατέλθη δια μίαν ακόμη φοράν το Πνεύμα το Άγιον εφ ημάς. Να κάψη και να καθάρη. Να ανανεώση και να Ενώση τους Χριστιανούς και όλους τους ανθρώπους και να έλθη επί της γης η Βασιλεία και η Ειρήνη του Θεού».

Η ως άνω θεόθεν εμπνευσμένη ομιλία το Χαλκηδόνης Μελίτων εκφωνήθηκε το έτος 1968. Έκτοτε είχαν παρέλθει 48 συναπτά έτη και τον Ιούνιο του 2016, υπό την Προεδρία του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου Α', ως του «Πρώτου εν ευθύνη και διακονία καθηλωμένου» της Ορθοδοξίας, εσαρκώθη το ευλογημένο Όραμα της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου των Πανορθόδοξων στην Πατριαρχική και μαρτυρική μεγαλόνησο Κρήτη, όπου η Ορθόδοξη Εκκλησία «συνήλθε εν Συνόδω». Οι λόγοι του πολλά κοπιάσαντος αιιδίμου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνης Μελίτωνος για την πραγμάτωση του Θεοειδούς αυτού Οράματος ανεκλήθη και πάλι νοερώς και η φωνή του ηκούσθη λέγουσα προτρεπτικώς ως Λόγος Προφητικός Αληθείας και Ζωής: «... Οι πάντες αναμένουσι σπουδαίον τι εξ αυτής. Ο Άγιος Θεός την εκπλήρωσιν του θελήματος αυτού, η Εκκλησία, την εν τη εκπληρώσει υφ' ημών του Θείου θελήματος δικαίωσιν της προς ημάς εντολής αυτής, και ο κόσμος, φως, παραμυθίαν και ελπίδα.

Εξω της αιθούσης ταύτης, οι πιστοί αναμένουσιν αναθήρμανσιν, οι αδιάφοροι μίαν νέαν ευκαιρίαν, και οι πλειότεροι πάντων, οι ανώνυμοι, οι εν αναζητήσει προσανατολισμού, μίαν οδηγητικήν φωτεινήν στήλην παρά της Ορθοδοξίας.

Και ιδού ημείς ενταύθα, οι καταστάντες υπεύθυνοι να θερμάνωμεν ή να ψυχράνωμεν την πίστιν, να ελκύσωμεν ή να απομακρύνωμεν τους αδιαφόρους, να ανάψωμεν ή να σβήσωμεν το φως δια τους πολλούς, να δώσωμεν ελπίδα ή να απογοητεύσωμεν και την Εκκλησίαν και τον κόσμον.

Ας χωρήσωμεν εις το προκείμενον ημίν άγιον έργον εν τω υπερτάτω τούτω αισθήματι της ευθύνης ημών έναντι του Θεού και ανθρώπων, εν τη πλήρει γνώσει, ότι δυνάμεθα να καταστήσωμεν την συνάντησιν ημών ταύτην σταθμόν ιστορικών προς τα πρόσω εν τη πληρώσει του σχεδίου του Θεού, ή σταθμόν ιστορικών της ανικανότητος και αναξιοτήτος ημών, όπως γίνωμεν όργανα του Θείου θελήματος».

Σε κάθε περίπτωση η συγκληθείσα Αγία και Ιερά Μεγάλη Σύνοδος των Πανορθόδοξων στην Πατριαρχική μεγαλόνησο Κρήτη, κατά τον Ιούνιο του 2016, απέδειξε περίτρανα την αγωνία και το όραμα του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου για την Πανορθόδοξη Ενότητα, η οποία πολλάκις κατά το παρελθόν και, δυστυχώς, μέχρι και σήμερα αποτελεί το μέγα ζητούμενο, επειδή ο αντιεκκλησιολογικός εθνοφυλετισμός και δη των εν Μόσχα ιμπεριαλιστών εκκλησιαστικών ηγητόρων έχει ενθρονιστεί και στις καρδιές ενίων άλλων Ορθόδοξων αδελφών.

Εν τοις πράγμασι το Οικουμενικό Πατριαρχείο αναδείχθη ως ο μόνος ακατάβλητος και αδιαμφισβήτητος εγγυητής της Πανορθόδοξου Ενότητας, όπως τούτο απεδείχθη πανθομολογουμένως κατά την τελευταία κυρίως διετία (2014-2016), όταν τα σύννεφα του εθνοφυλετικού διχασμού και των προστριβών ή και των πειρασμικών «περί τας έδρας και τους θρόνους» κοσμικών φιλοδοξιών μεταξύ ορισμένων κατά τόπους ορθόδοξων Εκκλησιών έθεταν εν αμφιβόλω την σύγκληση της Αγίας και Ιεράς Μεγάλης Συνόδου των Πανορθόδοξων.

Οι Θεοκίνητες πρωτοβουλίες του «Ενοποιού» Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ο οποίος εμφορούμενος από τις αρχές του αιιδίμου Γέροντος αυτού, Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνας Μελίτωνος, τόσο κατά την Σύναξη των Προκαθημένων της Ορθοδοξίας στο Φανάρι εν έτει 2014, όσο και στην τελευταία και κρίσιμη Σύναξη των Κεφαλών της Ορθοδοξίας κατά τον Ιανουάριο του 2016, στη Γενεύη, συνέβαλαν στην εδραίωση πνεύματος ομοψυχίας μεταξύ των Προκαθημένων των κατά τόπους Ορθόδοξων Εκκλησιών, οι οποίοι και απεφάσισαν ομοφώνως και υπέγραψαν άπαντες «*ιδία χειρί*» τα Συνοδικά κείμενα για την σύγκληση της Πανορθόδοξου Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, αν και εν συνεχεία ατίμασαν τις ίδιες υπογραφές αυτών, «*αυτοί εαυτούς στερήσαντες της τιμής*».

Το ευλογημένο αυτό γεγονός για το οποίο ανάλωσε την σύνολη ύπαρξή του ο αιιδίμος Μητροποίτης Γέρον Χαλκηδόνας Μελίτων, πέραν πάσης αμφιβολίας, καίτοι για λόγους αισχρών υπονομευτικών σκοπιμότητων επολεμήθη λυσσαλέως και στανικώς υπό των εν Μόσχα εθνοφυλετιστών ιμπεριαλιστών ρασοφόρων και των υπ' αυτών ποδηγετούμενων και εξωνημένων δορυφόρων αυτών, υπήρξε αφενός μεν καρπός της ακτίστου ενεργείας του Παναγίου και Τελεταρχικού Αγίου Πνεύματος, το οποίο «*όλον συγκροτεί τον θεσμόν της Εκκλησίας*» και «*εις ενότητα πάντας καλεί*», «*ίνα ώσιν εν*», καίτοι τινές προφασιζόμενοι αλλότρια, μάταια και ψευδή μέχρι και σήμερα ιστανται αμετανοήτως «*εκτός του νυμφώνος Χριστού*», αφετέρου δε του «*Ενοποιού των Πανορθόδοξων*» Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ο οποίος επί 27 συναπτά έτη (1991-2018) ενσαρκώνει ανυποκρίτως και αμεταθέτως, λόγοις και έργοις, θεοπνεύστω βουλήσει και αγαπώση καρδία το ευλογημένο όραμα της πολυποθήτου

Πανορθόδοξου Ενότητος της οποίας οι δολίως και υποδορίως κινούμενοι και δρώντες υπονομευτές ας αναζητηθούν στην χρυσόδημητη με ρούβλια φωλέα του Πατριαρχείου της Μόσχας . Διαχρονικώς η Πρωτόκλητος, Πρωτόθρονος και Πρωτεύθυνος εν Ορθοδόξοις Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπόλιτις Εκκλησία, αμεταθέτως και αστασιάστως, «εις ενότητα πάντας καλεί», «ίνα ώσιν εν». «*Ἦγγικεν ἡ ὥρα τῆς Ὀρθοδοξίας*». Γένοιτο.

Υ.Γ.: Το παρόν επετειακό ιστορικό-θεολογικό κείμενο πάνυ ευλαβώς αφιερύται στον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο, τον «Ενοποιό των Πανορθόδοξων».